

MARTINA MATIJOVÁ

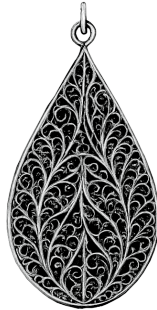

DETI
VILDERIENU
• ILDEIN •

MARTINA MATIJOVÁ

DETI VILDERIENU
ILDEIN

Slovenské vydanie © Porta libri, 2025

Všetky práva vyhradené.

Text © Martina Matijová

Jazyková úprava: Eva Viriková

Grafický dizajn © Karol Prudil

ekniha: Radovan Rumanovič

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná, uložená do informačných systémov ani inak rozširovaná (elektronicky alebo mechanicky) bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Porta libri

Legionárska 4

81107 Bratislava

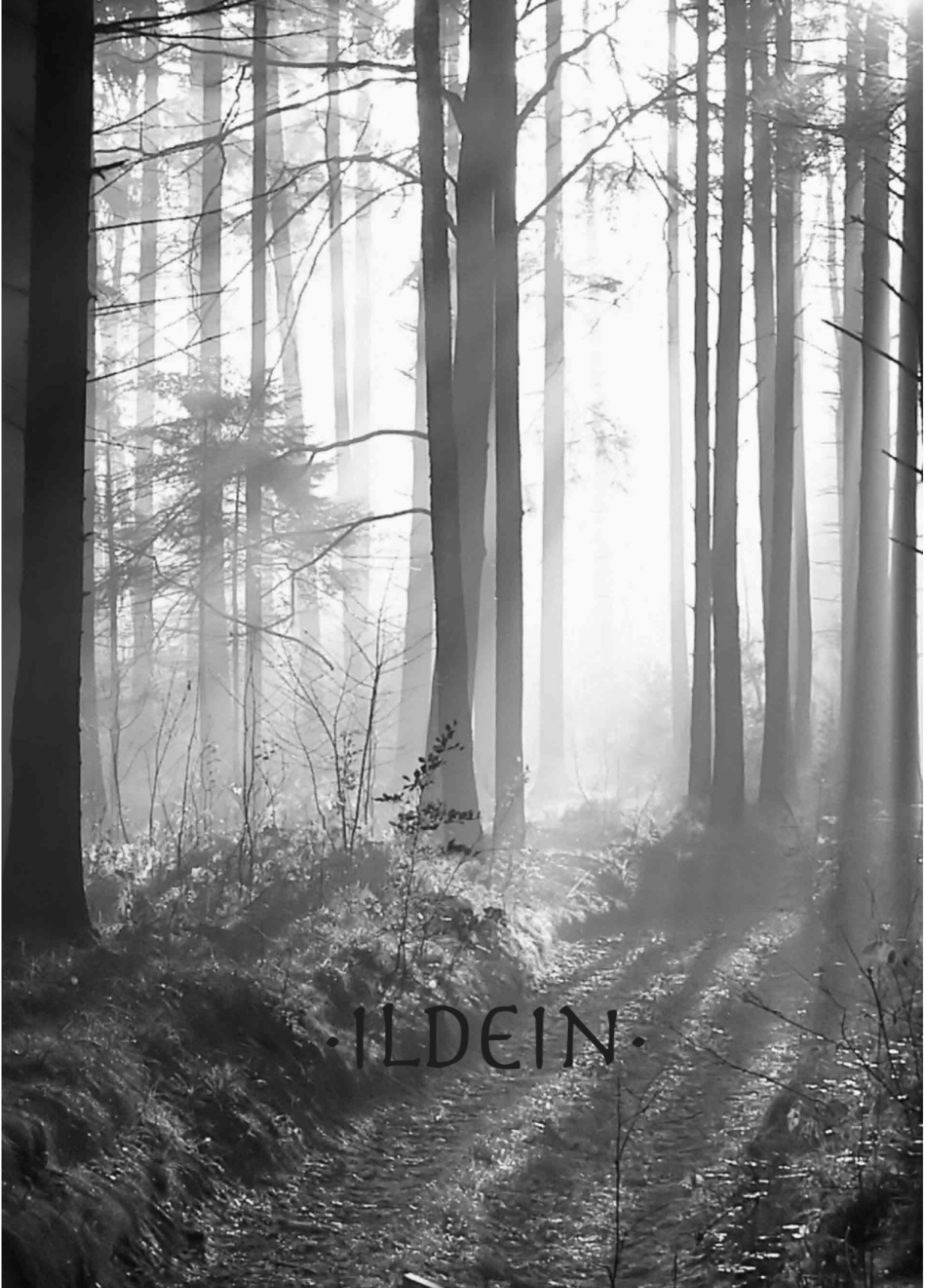
tel.: 02 – 55 64 08 68

ISBN 978-80-8156-369-0

porta@porta.sk

www.porta.sk

• ILDEIN •

DENNENIA

SIDEON

Prológ

ten horúci letný deň sa planina Gadnarak sfarbila dočervena. Ranné slnko sa spod riedkych mrakov v miliónoch odleskov odrážalo od brnení všade navôkol, no pre Arkaniana to viac nič neznamenalo. Lomoz boja vnímal zastrene ako cez závoj. Muži naokolo naďalej bojovali, ale on len ťažko dýchal a v ruke meravo zvieral meč. Bez pohnutia sa díval do modrých očí kráľa Ardela, kľáčiaceho pred ním, a neveril ...

Pätnásť rokov strádania a pochybností, ktoré ho zmenili väčšmi, než si bol ochotný pripustiť. Všetko pre víťazstvo, ktoré dnes mali na dosah. Arkanian si však uvedomil, aké márne bolo celé jeho úsilie, keď kráľ vyriekol tie strašné slová namiesto snahy o vlastnú záchranu. Čakal od neho čokoľvek, ale toto nie. Všetkých ich pripravil o víťazstvo.

Ostrý lúč slnka takmer hmatateľne preťal priestor medzi nimi. Arkanian zovrel pery, neschopný odtrhnúť zrak od známych očí, v ktorých sa miešala lútosť s triumfom. Život z nich s každým výdychom pomaly vyprchával, no ešte aj teraz akoby ho o niečo prosili. Napokon kráľ Ardel trhane zachripel a v bolesti sklonil tvár.

„Odpušzte mi,“ šepol s posledným výdychom a padol na zem ako nalomená trstina.

Arkanian naňho ešte chvíľu nehybne hľadel, no potom prudko zdvihol zrak a rukou si zakryl tvár, pretože v tej chvíli v celej krajine zadul nezvyčajný, silný vietor. Nerozknísal stromy, nerozčeryl vodu, len prešiel popri každom vojakovi, žene, dieťati, starcovi. Dotkol sa ich a zahryzol sa hlboko do ich duší. Bezbolestne, ale predsa so sebou čosi zobral. Zbieral sa zo všetkých strán až k miestu, kde pri Arkanianových nohách ležal ten najväčší z najväčších. Tam vietor na chvíľu ustrnul, aby sa v ďalšej chvíli v obrovskom stĺpe zrútil do zeme.

Ticho, ktoré na okamih zaľahlo na planine, sa prelomilo. Všade navôkol nepriatelia s novou, strašnou silou pozdvihovali zbrane. Arkanian si nevšímal ani ich prevahu, ani ich oči, ktoré teraz všetky do jedného a s jediným cieľom žiarili jasným svetlom. Len stiahol ruku z bledej tváre, skropenej krvou i potom, premožený úžasom a hnevom,

a ďalej ohromene hľadel na miesto, kde vzdušný vír pochoval v zemi toho neporaziteľného muža. Ako mohol kráľ svoj ľud opustiť *takto*? Ako sa mohol po tom všetkom, za čo bojoval, uchýliť k takému hroznému skutku? Neuvedomoval si hádam, že temnota, ktorú tým uvrhol na zem, bude jeho jediným odkazom, ktorý sa zachová?

„Pane!“ Mereos skočil pred neho a odrazil čepel', ktorá mu mierila na hrud'. „Musíme ísť!“ Násilne mu vtisol do rúk kráľov meč a zatriasol ním.

„Chráňte pána!“ kričal a strhol Arkaniana za seba, keď sa kruh nepriateľov okolo nich uzatváral. „Pane, zaveľte na ústup! Hneď!“ Mereos ho rázne po-strčil.

Arkanian prudko potriasol hlavou, aby sa spamätal. Muži zomierali pre jeho nečinnosť.

Zrazil k zemi dvoch najbližších vojakov, potom sa zohol k zranenému mužovi, ležiacemu pár krokov od neho, a schmatol ho za brnenie. Bol to kráľov najvernejší a ak mu niekto dokáže vysvetliť Ardelovo konanie, bude to práve on.

„Ústup!“ zvolal a jednou rukou ťahal raneného za sebou. V tej druhej zvieral meč, ktorým si zúrivo rozrážal cestu z tohto prekliateho miesta. Musí prežiť, pretože toto nebol koniec. Kráľ svojím skutkom rozohral nebezpečnú hru, ale mohol by takto zatradiť svoj ľud, ak by nevidel nádej na vykúpenie? Arkanian tušil, kam sa posledné roky upierali jeho myšlienky. Začínal chápať, čo musí urobiť. Vyhľadá pomoc tých, v ktorých veril aj kráľ, lebo oni jediní – ak vôbec niekto – majú moc to napraviť. A vtedy, až vtedy, sa to všetko naozaj skončí.

I. ČASŤ

Dar Vilderienu

Dvetisícosemstotridsať. Dvetisícosemstotridsaťjeden ...

Načo to robíš?

Dvetisícosemstotridsaťdva.

Je to celkom zbytočné, priznaj to.

Dvetisícosemstotridsaťtri. Tridsaťštyri. Tridsaťpäť.

Hráš o čas a ten je pritom to jediné, na čom tu a teraz vôbec nezáleží.

Rukami som si zakryla tvár – podvedomé gesto, ktoré teraz nemalo vôbec žiaden význam. Stiahla som ich spreď očí a udrela som do zeme. Nebudem. Nebudem hrať podľa jeho pravidiel.

Došľaka.

Postavila som sa, prešla som k protiláhlému rohu a nahmatala som na zemi list. Chvíľu som ho obracala v prstoch. Je to pravda, nezáleží na tom. Priložila som si ho k ústam, no potom som zastala.

Ešte aspoň chvíľu. Ešte je priskoro.

Znovu som si sadla na studenú zem a prudko som si oprela hlavu o stenu.

Ako sa to mohlo stať? Keby ... nie, nemalo zmysel plakať nad tým, čo som už nedokázala zmeniť. Ak by sa aj dal čas vrátiť späť, zachovala by som sa inak? Čo by to zmenilo? Ten posledný večer, aby som sa ho nikdy nepokúsila opustiť? Alebo by som sa vrátila do lesa? Och, ten les ... Koľko nádejí som v to ráno mala a ako kruto boli zmarené! Satsaiga, hneď dvakrát si ma pripravila o život ...

Ale nie ...

Len si spomeň. Zvrtlo sa to nesprávnym smerom omnoho skôr, ešte v Kartmarise, keď si sa rozhodla naskočiť do tej bričky a ty to veľmi dobre

vieš. Ty sama si to zavinila, lebo rodičia by ťa nikdy nepresvedčili, že ich obavy nie sú len dielom poverčivosti. Neverila by si, že to všetko by mohla byť pravda, ktorá sa ťa tak bytostne týka. Na ten trh ťa hnala tvoja ľahkomyselnosť, ktorá zmenila život všetkým okolo teba. A koľkým ho ukončila ...?

Kapitola prvá

šetko ma bolelo, nemohla som sa ani pohnúť. Bola som však vôbec niekedy voľnejšia?

Brička jemne nadskočila a jej kolesá zmenili rytmus. Teda sme už asi vstupovali do mesta. Konečne. Po chrbte mi stekali pramienky potu, košela sa mi neprijemne lepila na telo, vzduch okolo mňa bol ťažký a dusivý. Spredu ku mne doliehal tlmený spev môjho najlepšieho priateľa. Keby Betšoram vedel, aké prekvapenie ho čaká medzi nákladom ...

Zastali sme. Kamienky mu zaprašťali pod nohami, keď zoskočil z bričky, ktorá sa v tej chvíli mierne otriasla. Istým krokom prešiel dozadu. Spokojne si pohmkával, zatiaľ čo stena medzi nami sa postupne zmenšovala. Napokon sa ku mne doniesol závan horúceho, no predsa čerstvého vzduchu – zakrýval ma už len posledný mech. Vystrúhala som čo najnevinnejší pohľad a -

Betšoramova veselá, rozhorúčená tvár sa zjavila proti modrej oblohe a ustrnula. Vydal akýsi pazvuk, čosi medzi zastonaním a otázkou. Vyvalil oči, vrece sa mu vyšmyklo z meravých rúk a vyľakane poskočil, keď s buchotom dopadlo na zem. Keby som nebola v takej ošemetnej situácii, bolo by to veľmi smiešne. Aj on by sa bol na tom všetkom zasmial.

O chvíľu akoby sa spamätal a pohľad sa mu z nechápavého zmenil na prísny. Zaliala ma horúčava. Nech som bola pripravená na čokoľvek od svojich rodičov, nerátala som s tým, že nahnevám aj Betšorama. Previnilo som sa na neho usmievala.

„Rýchlo odtiaľ vylez,“ povedal namrzene. Stiahol ma dole, chytil ma za plecía a prísne sa mi pozrel do očí.

„Tu stoj a ani sa nepohni. Hneď ako vynesiem tovar, zaveziem ťa naspäť domov,“ šepkal a z orieškových očí mu takmer šľahali blesky. Na čele mu svietili kropaje potu. „Čo si si vôbec myslela -?“

Zrazu sa strhol. Z domu za jeho chrbtom vyšiel postarší muž v zafúlanej zástere. Betšoram sa inštinktívne postavil pred mňa. Svojím

mohutným svalnatým telom ma celkom zakryl v akomsi podvedomom obrannom geste, takom podobnom s mojimi bratmi. Muž na nás hľadel trochu prekvapene.

„Je všetko v poriadku, Betšoram?“ opýtal sa neznámy, utieral si dlane do zástery a žmúril proti ostrému dopoludňajšiemu slnku.

„Ehm ...“ Betšoram si rýchlo a nervózne prehrabol vlasy. Keď si však uvedomil, že ma niet pred čím chrániť, trochu sa uvoľnil.

„Áno, áno, samozrejme, Bat ... Hm, toto je,“ ukázal na mňa, neobrátiac sa ku mne. No tak, Betšoram, trochu sa snaž! „To je, ehm ...“

Tak nič.

„Sesternica,“ zaklamala som presvedčivo a predrala som sa k nemu. Podávajúc Batovi ruku, žiarivo som sa naňho usmiala. Betšoram vedľa mňa stisol pery, ale Bat mi úsmev opätoval. Okolo očí sa mu pri tom prehĺbili vrásky, ktoré mu dodávali prívetivý vzhľad.

„Ach tak. Pomáhate bratrancovi pri obchodných záležitostiach?“

„Ale kdeže,“ odpovedala som. Betšoram sa zatiaľ podráždene pustil do vykladania vriec. „Mám tu nejaké drobné povinnosti.“

„Aha, tak to by som vás asi nemal zdržiavať, slečna. V taký pekný deň iste nechcete márne stráviť čas so starým chlapom. A ak nie ste odtiaľto, určite vás bude zaujímať skôr mesto alebo naše úrodné polia,“ povedal hrdo a širokým gestom ukázal pred seba.

To iste. Naše úrodné polia som mala hneď pod oknami a –

„Ale sú naozaj krásne,“ vyhrkla som. Odtiaľto zdola vyzerali široké pruhy polí a pastvín i Glisejské kopce za nimi akosi inak. Naozaj boli také veľké? Tiahli sa dodaleka, kam len oko dovidelo, a hrali zmesou letných farieb od tmavozelených po zlatisté ako nekonečné pokojné more. Vytvárali dokonalý obraz spolužitia človeka s prírodou, nad ktorým sa ako tiché stráže týčili ne-vysoké, no i tak majestátne skalnaté vrcholy.

Vedľa mňa treslo vrece, až sme s Batom nadskočili. Hneď za ním zoskočil z bričky zamračený Betšoram.

„Áno, polia sú krásne, mesto je krásne, všetko je krásne, ale teraz už

ideme,“ precedil cez zuby a ignorujúc prekvapeného Bata, zdrapil ma za rameno a ťahal do bričky. Rukami ma zarazil do sedadla a prísne sa na mňa pozrel:

„Hneď som späť, nikam nechod.“

Otočil sa k Batovi so strnulým úsmevom.

„Môžeme?“ opýtal sa ho a prešiel k dverám domu. Bat však vykročil ku mne, akoby nezbadal, že Betšoram naňho netrpezlivo zazerá.

„Ešte sa rozlúčim tuto so slečnou,“ povedal ponad plece a, obchádzajúc vrecia, zamieril k bričke. Sprisahanecky a trochu zmätene sa ku mne nahol a pošepol mi:

„Váš bratranec má dnes akúsi zlú náladu. Obvykle je taký usmiaty a, viete, aj vrecia pekne poukladá ... Je všetko v poriadku?“

„Ehm, ale áno. On len nemá veľmi rád prekvapenia ...“

Obaja sme sa pozreli na Betšorama, ktorý podráždene klopkal nohou o zem a vlnité hnedé vlasy mu teraz neposlušne odstávali na všetky strany, ako sa v nich neustále nervózne prehrabával. Bat len zdvihol obočie, rozlúčil sa a zamieril za ním. Obaja vošli do domu a ja som osamela.

Oprela som sa a nastavila som tvár slabému vánku. Počasie bolo príjemné, pár obláčikov na nebi zmierňovalo horúčavu letného dňa – bolo by ľahké si to vychutnávať. Ibaže Betšoram vyzeral ozaj nahnevane. Možno som skutočne konala trochu neuvážene.

Náš dom odtiaľto nebolo vidieť, ale napriek tomu mi jeho smerom jednostaj zalietal pohľad. Ak by sme sa teraz vrátili, rodičia by si možno ani nič nevšimli. Ale ... Keď už som s tým začala ... Nie. Nebudem sa vracieť. Stojí mi to za to.

Nedočkavo som klopkala prstami po sedadle. Z Batovho domu ku mne tu a tam doľahli slová rozhovoru, omnoho viac sa sem však niesli zvuky z ulice. Zo skutočnej rušnej, mestskej ulice. Postavila som sa, aby som na ňu mohla hľadiť. Prechádzali po nej ľudia i konské povozy, ktoré isto mierili na trh. Ako to tam asi vyzerá? Najprv budem musieť vybaviť to najdôležitejšie, no bolo by skvelé trochu sa aj porozhliadať po okolí, keď už som sa konečne dostala až sem. Možno Betšoram napokon

bude ochotný.

Keď sa Betšoram objavil, naskočil do bričky a prudko popchol Erseta bez toho, aby sa na mňa pozrel. Ochotný teda asi veľmi nebude ...

„No tak sa už na mňa nehnevaj. Veď sa nič nestalo,“ dŕbala som ho prstom. Kamenný pohľad upieral pred seba. „Potrebujem nejaké veci na darčeky pre chlapcov. Tento rok im už chcem konečne vyrobiť niečo, čo by sa im aj naozaj páčilo. A nie len preto, lebo sú to moji veľkí bratia a ja ich snaživá sestra. A na to si musím nakúpiť nejaké veci. Otec ma nechcel pustiť. Vraj: *„Do mesta nepôjdeš, slečinka!“* napodobnila som jeho prísny hlas, keď sme zahli na ulicu. *„Z tohto pozemku sa nepohneš, kým na to nebudeš mať vek. A vek na to budeš mať, až ja poviem ...“* Tak čo som mala robiť? Veď ani nebudeš vedieť, že som tu. Nebudem ťa otravovať.“ Stále ma ignoroval. „Ak sa otec niečo dozvie, poviem, že ty za nič nemôžeš. Sľubujem.“

Betšoram zastavil bričku kúsok za Batovým domom a zúrivo sa na mňa zahľadel, čo na jeho vždy priateľskej tvári pôsobilo úplne nepatrične.

„Och, ty potvora,“ vyštekol. „Čo mám s tebou teraz urobiť? Aspoň keby mi dnes Oden nevysvetľoval ...“ zarazil sa, zovrel pery a opäť pohnal Erseta, akoby zabudol, že len teraz ho zastavil. Erset krátko odfrkol a potom sa ľahostajne pohol vpred. Jeho kopytá hlasno klopali na kameňmi vydláždenej ceste.

„Otec ťa za to riadne zreže,“ pokračoval Betšoram, „to si buď istá. A ešte aj mne sa kvôli tebe ujde. Najradšej by som hneď teraz otočil koňa a za uši ťa dotiahol rovno domov. Lenže nemám čas sa vracieť, už aj tak meškám,“ nespokojne sa zamračil a rukou si zašiel do vlasov.

„No tak poďme spolu na trh a potom sa vrátíme.“

„Ty si teda riadne decko, Naira. To ti nenapadlo, ako sa tvoji rodičia vydesia, keď ťa nenájdu doma?“

Na to som nemyslela. Betšoram pokýval hlavou.

„Tak vidíš. A čím dlhšie tu budeme, tým viac sa budú obávať. Čo ti to vôbec napadlo, takto sa vykradnúť z domu?“

„Mám šesťnásť, Betšoram, šesťnásť! Skoro sedemnásť,“ vyprskla som

podráždene. „A otec sa ku mne správa, akoby som bola malé dieťa! Dokedy mám trčať doma a nič nezažiť? Oden s Jeowom si spokojne behajú po svete a mňa nechce pustiť ani na trh. Na trh, Betšoram!“

„Oden s Jeowom sú starší,“ tvrdil nepresvedčivo, na čo som posmešne odfrkla.

Úkosom sa na mňa pozrel. Nemohol sa hádať – sám veľmi dobre vedel, že moji bratia chodili do mesta od nepamäti a obaja boli na trhu prvýkrát sami už v desiaticich.

„Nemyslí to zle, len sa o teba bojí,“ pokračoval jemnejšie a teraz sa na sedadle otočil ku mne. „Chce ťa chrániť.“

„On ma nechráni,“ namietla som vyčerpane. „On ma skrýva.“

Bola to pravda. Nikto v meste zrejme ani netušil, že pán Tamieer má okrem dvoch synov aj dcéru. Hoci sme vlastnili početné stáda a naše polia a pastviny sa tiahli na sever a východ až k hranici lesa, otec nezamestnával takmer žiadnych stálych pomocníkov. Okrem Emelje a jej rodiny, ktorí k nám prišli ešte pred mojím narodením, si na všetky práce zhaňal ľudí z okolia, prevažne mimo Kartmarisu. A málokedy si ich zavolať na dve žatvy po sebe. Sotvaktorého z nich som aspoň úkosom zahliadla, pretože kým oni pracovali na poliach, ja som pomáhala v dome alebo v maštaliach pri zvieratách. A ak sa mi s nimi náhodou skrížila cesta, iste si pomysleli, že som len nejaká slúžka, nanajvýš vzdialená príbuzná.

Svet o mne nevedel a, čo bolo horšie, ani ja som nevedela o svete.

„Akoby som ani nejestvovala,“ povzdychla som si. „Celý život som zavretá na jednom mieste ...“

„Ale no tak ...“

„Vieš, aký je to pocit, keď hovoríte o svojich potulkách a nových známych v meste, zatiaľ čo ja nemám žiadne zážitky ani priateľov?“

„Ale my ich občas prikrášlime, aby si závidela,“ pousmial sa. „A máš predsa mňa,“ ohradil sa vzápätí a dotknuto zodvihol ruku.

„Ty si v podstate rodina, to sa neráta.“

Betšoram sa opäť usmial, potom si však vzdychol.

„Tak sa nejako dohodnime,“ zamyslel sa. „Potrebujem súrne vybaviť jednu vec. Za ten čas si môžeš nakúpiť, čo ti treba. Ak to stihneš, dobre. Ak to nestihneš, máš smolu. Hneď ako sa vrátim, odchádzame domov,“ súhlasne pokyvkával hlavou a vlnité vlasy mu povievali v osviežujúcom vánku. „Áno, tak to spravíme. A zvyšné veci dokončím potom.“

Potiahol za opraty a naviedol Erseta na širokú cestu, ktorá sa zvažovala iste až smerom k trhovisku. Bola rušnejšia, plná náhliacich sa ľudí. Mnohí Betšorama zdravili a on im priateľsky odpovedal. Ani pri jednom z nich sa však nepristavil, hoci za niektorými sa obrátil a pokračoval v hlasnom rozhovore, až kým ich nepohltil dav a hluk okolo.

Vysadil ma na kraji tržnice a zhora na mňa vážne hľadel.

„S nikým sa nerozprávaj viac, ako je nutné, a nikomu nič nehovor. O chvíľu som späť.“ Vystrel sa na bričke, pripravený na odchod, no v tom sa ku mne ešte raz sklonil a zmierlivo na mňa žmurkol. „A dávaj si na seba pozor, drobec, dobre?“

„Ďakujem. Si poklad.“

Zachytila som ho, na špičkách som mu vtisla letný bozk na líce a rozbehla som sa smerom, ktorý mi ukázal. Beh sa však stal čoskoro celkom nemožným. Sotva sa tadiaľ dalo kráčať.

Toľko ľudí a toľko ruchu ...

V horúcom letnom vzduchu sa miešal pach spotených tiel, čo do mňa z každej strany strkali, so závanmi ťažkých, lákavých vôní. Všade dookola hučali stovky, možno tisíce hlasov, volanie predávajúcich, zjednávanie kupujúcich, do toho zvuky kadejakých zvierat. Tu stánok s rybami, vedľa s hlinenými nádobami, tam ktosi rýchlo uteká preč, azda malý zlodejček? A tam sa zas deti hrajú na zemi s kopou kamienkov, dobre že ich okoloidúci nepristúpia, a vôbec im to neprekáža.

Ľudia sa okolo mňa drali každým smerom, sácali ma tu a tam a len občas sa medzi ich telami vytvorila medzera. Predo mnou práve ďalšia ulička križovala trh. Obrátila som sa a ...

„Dávaj pozor, kam kráčaš, dievča!“ zahučal nejaký statný chlap, ale ne-

zastavil.

„Prepáčte, nechcela som ...“

Cúvla som a do čohosi som vrazila chrbtom, až ma to odhodilo späť. Ako sa tu vôbec dá pohybovať?! Po kraji a bočnými uličkami to bude bezpečnejšie ... Hlavne sa nenechať udupať a rýchlo nájsť, čo potrebujem.

Zašla som kúsok vedľa, do tichšej časti. V hlave mi od všetkého toho hluku podivne hučalo, akoby som mala zaľahnuté v ušiach. Nemohla som však otáľať. Kam teraz? Temer pri mne stál stánok s cukrovinkami. Betšoram by si zaslúžil poďakovanie za to, že ma rovno neotočil domov.

S košíkom plným v karameli namáčaného ovocia, slúžiacim ako baranidlo, som sa už omnoho jednoduchšie predierala popri chutnom, dobre voňajúcom jedle, krásnych prezdobených šatách a všakovakých čačkách. Napokon som našla postaršiu predavačku, ktorá ponúkala kože a látky od výmyslu sveta.

„Tak čo, slečinka, čo by ste si želali?“ zaliečala sa a pchala mi do rúk nádhernú, bohato zdobenú a úplne nepotrebnú modrú látku.

„Je krásna, ale nekupujem pre seba.“

„Á, takže pre nejakého šťastného pána?“

„Pre dvoch pánov. A ja ich šťastnými určite nerobím,“ namietla som, prehrabávajúc sa v ťažkých látkach. „Som ich sestra.“

„A na akú príležitosť by ich páni potrebovali? Hľadáme niečo špeciálne?“

„Ani nie, budú to darčeky k narodeninám.“

Stručne som vysvetlila, čo asi potrebujem. Predavačka bola veľmi ochotná. Celý čas sa na mňa milo usmievala a udržiavala priateľský rozhovor. Rovnako ako Bat, vôbec nebola odstrašujúcim príkladom toho, že ľudí v meste by som sa mala báť. Kartmaris hádam napokon nebol ani zďaleka taký nebezpečný, ako mi vždy tvrdil otec. Prečo ma teda brával na trh len do okolitých miest a nikdy nie sem? Dobré, možno to tu bolo trochu preľudnené, ale aj omnoho zaujímavejšie a živšie než pár stánkov v Parstenii, kam ma vzal hneď niekoľkokrát. Nuž, teraz aspoň dávalo zmysel, prečo sa mi Oden s Jeowom zakaždým

smiali namiesto toho, aby mi tieto výlety s otcom závideli.

„Prepáčte, slečna, ale nepoznáme sa?“ opýtala sa predavačka znenazdania. Zodvihla som k nej zrak. Obzerala si ma s neskrývanou otázkou v tvári.

„To si nemyslím,“ namietla som. „Som tu prvýkrát.“

„Zvláštne. Ozaj by som povedala, že vás odniekiaľ ... Nuž ...“

Neurčito som pokrčila plecami. Hoci náš statok nebol na okolí najväčší, každý v meste nielen poznal, ale si aj vážil pána Tamieera za jeho múdrosť, rozvážne rady a slovo, ktoré vždy platilo. A ja som bola so svojimi výraznými lícnymi kosťami, úzkym nosom i bradou a plnými perami temer kópiou svojho otca. Len dlhé gaštanové vlasy a zopár pieh na lícach som podedila po mame.

„Tieto sa mi páčia,“ ukázala som namiesto odpovede na peknú odolnú kožu a pevnú čiernu látku.

Prikývla, no neprestávala si ma obzerať.

„Ste veľmi dobrá sestra, slečna. Vaši bratia sa iste potešia,“ usmiala sa.

„To dúfam. Oni mi každý rok donesú z mesta čosi pekné. Tento rok by si konečne mohli užiť oslavu aj oni, nielen ja.“

„Je milé, že oslavujete takto pokope.“

Ponad pult sa ku mne naklonila a odrazu sa mi vážne zahľadela do očí. Hoci v mojich hnedozelených očiach sa vilderienské znamenie nevyvíjalo tak jasne ako v Odenových čiernych, predsa bol zlatý lem okolo zreníc dobre viditeľný.

„Vraj to nosí smolu,“ zašepkala, akoby sa to bála vysloviť nahlas, a ukázala na mňa prstom.

„Vy ste ako môj otec. Aj on je samá povera, talizmany a rozprávky o selderínoch a valmorcoch. Ja takým rečiam neverím ani sa ich nebojím.“

„Ste odvážna,“ zhodnotila predavačka skôr nesúhlasne než obdivne a vystrela sa. „Avšak aj povery sa odniekiaľ berú, slečna. A ja vám hovorím, že to nepotrvá dlho, veru nie, a o tejto dobe sa bude hovoriť rovnako ako o Čiernych rokoch,“ prikyvovala vážne a jej hlas prechádzal

do rozochveného šepotu. „Alebo chcete tvrdiť, že aj tie sú rozprávkou?“

To naozaj? Ešte aj dnes udalosti spred vyše dvoch storočí dokázali vyvolať bázeň v mysliach ľudí. Nikto si už po toľkých rokoch nemohol byť istý, čo sa vlastne v skutočnosti stalo, jedno však zostalo nezmenené – strach, zakorenený hlboko v srdciach všetkých Dennenijčanov.

„Samozrejme, verím, že tie vpády nie sú výmysel. Ale nemôžete predsa tvrdiť, že našich mužov unášali valmorci.“

„A prečo nie?“

„Lebo valmorci neexistujú ... Ani Valmor. To sú len rozprávky pre deti, aby nehnevali rodičov. Ak nebudeš poslúchať, tak si pre teba príde pán zla. A ak budeš dobrý, tak ťa selerdíni ochránia.“

Predavačka nespokojne tľoskla jazykom. Bolo vidieť, že túto tému nerozoberá so svojimi zákazníkmi prvýkrát, ale rada sa k nej vracia. Karhavo zodvihla prst.

„Hovorte si, čo chcete, slečna, ale to vojsko vtedy nebolo z tohto sveta. Nijaký Dennenijčan sa im nemohol rovnať.“

„To je azda pravda. To však neznamená, že sem prišli valmorci. Alebo že to bol dobrochránca Selerdíán, čo nás zachránil.“

„Oj, ste vy ale neveriaca nátura. Aby vám to neprišlo na škodu ako chudákovi Sabdinovi. Aj on si myslel, že všetko sú to len výmysly. Keby ste sa ho spýtali teraz, už by vám nepovedal, že také vilderienské prekliatie je len rozprávkou.“

Porazene som sklopila zrak. O tomto som sa hádať nechcela ... I keď som tým poverám neverila a s bratmi sme si z toho občas zvykli utáhovať, mnohí Dennenijčania považovali znamenie vilderienskej hviezdy za predzvesť nešťastia.

Táto hviezda na nebi svietila len pár krátkych období v roku a deťom Vilderieniu, ako sa hovorilo deťom narodeným v tom čase, zanechávala okolo zreníc stopu v podobe zlatého prúžku. Povesti tvrdili, že je to jej žiara, ktorú nám vpletla do duší. Požehnanie alebo dar Vilderieniu, tak to nazývali. Posledné roky sa však začalo hovoriť skôr o prekliatí.

Veď len pred dvoma rokmi celým Kartmarisom a okolím otriasla správa, že všetci traja synovia Sabdina – skvelého kováča, ktorého meno

poznali ďaleko za hranicami nášho mesta – zo dňa na deň zmizli a neostala po nich ani stopa. Najmladší pritom nemal ani pol roka. Zburcovalo sa celé mesto a hľadať pomáhali aj ľudia z ďalekého okolia, ale deti akoby sa pod zem prepadli. Ostali po nich len zronení rodičia. Sabdinova žena sa od smútku pominula a Sabdin sa vzdal remesla, odišiel z mesta a odvtedy o ňom nik nepočul. A to bol len jeden z mnohých, veľmi podobných príbehov, v ktorých sa opakovali miznutia malých chlapcov, všetkých narodených pod vzácnou vilderienskou hviezdou.

A aj keď ja som rozhodne nebola malý chlapec, moje narodenie pod touto hviezdou bolo celkom iste jedným z dôvodov, pre ktorý ma otec držal tak nakrátko. Ak by však rodičia skutočne verili, že na tom môže byť čosi pravdy, nemali by rovnako chrániť aj mojich bratov? Všetci traja sme predsa v očiach nosili vilderienské znamenie.

„Tak vidíte.“ V predavačkinom hlase zaznievala spokojnosť. „Bude to dvadsaťštyri deklov a päť lestov.“

Chýbalo mi celých päť deklov. Keby som nebola kúpila to ovocie, možno by som to vedela aspoň zjednať.

„Mám len devätnásť,“ povedala som sklamane. „Tú látku nemôžem zobrať. Nemali by ste niečo lacnejšie?“

Skôr ako mi stihla ponúknuť čosi iné, prišiel za nami Betšoram. Predavačka ho úctivo pozdravila. Tak ako väčšina predavačov na tržnici aj ona poznala „pána Betšorama“ a pristupovala k nemu s takmer rovnakou úctou ako k „pánovi Tamieerovi“, ktorému pomáhal.

„Daj mi ešte minútku,“ šepala som mu, keď ma chcel odtiahnuť preč. „Prosím.“

Nesúhlasne sa zamračil, no potom prikývol a odišiel k vedľajšiemu stánku, kde sa dal do priateľského rozhovoru s debnárom, s ktorým sa zjavne dobre poznal. Obrátila som sa naspäť k predavačke. Tá na mňa teraz opäť skúmavo hľadela a zamyslene klopkala prstami po doske stola. Po chvíli uprela pohľad smerom ku kopcom.

„Teda aj vy budete mať čoskoro sviatok,“ povedala odrazu.

Neisto som prikývla. Žena si ma ešte chvíľku obzerala a potom na

mňa žmurkla.

„Tak keď ide o takú peknú udalosť, urobím výnimku ... Za devätnásť sú vaše.“

So zabalenými látkami a miernym prekvapením som sa náhlivo pridala k Betšoramovi. Keď sme nastúpili do bričky, strčila som mu do rúk košík s úprimným poďakovaním a zlá nálada už bola hádam nadobro zažehnaná. Vyjedali sme z karamelového ovocia, ja som sa mu spokojne opierala hlavou o plece a užívala som si, že nemusím byť natlačená medzi vrecami. Veselo som trkotala o tom, aká je tržnica veľká a čo všetko som tam videla, a on zaujato počúval, akoby tam nikdy nebol.

Aké príjemné zakončenie výletu by to bolo ...

Čím ďalej sme boli od mesta, tým menej sme rozprávali a viac mlčali. Cesta ubiehala rýchlo, lebo Betšoram hnal chudáka Erseta, ako sa len dalo.

„Ajaj,“ zašepkal zrazu. Vystrela som sa – kam to hľadel?

Srdce sa mi kamsi prepadlo.

Oproti nám trielil kôň a nechával za sebou kúdoly prachu. Bol to Jeowov Ramis. A áno, v sedle naozaj sedel môj brat a sústredene ho poháňal smerom k nám. Betšoram sa postavil na bričke a divo na neho mával.

„Mám ju!“ kričal. „Je v poriadku!“

Jeow prudko stočil Ramisa a cválal naspäť. O chvíľu sa stratil za obzorom. Ach, to bude ... Tvár som si skryla do dlaní.

„Áno,“ potľapkal ma Betšoram sústrastne po pleci, „máš problém. Úprimne, čo iné si čakala? Pochvalu?“

Čakali na mňa už pri bráne nastúpení v rade, osvetlení ostrým slnkom. Mama mala oči červené od plaču, otec ju objímal jednou rukou. Jeow stál pri mame z druhej strany a hladkal ju po pleci, dlhé plavé vlasy mal strapaté od vetra. Nervózne sa na mňa pozeral. Oden čakal vedľa otca a aj jeho čierne, inak hladké vlasy boli teraz neupravené. Museli ma hľadať všetci. Ruky mal preložené na hrudi a pery stisnuté. Nepreniknuteľným pohľadom sa díval priamo na mňa. Ešte aj jeho som

nahnevala?

Zastavili sme a mama sa ku mne okamžite rozbehla. Stiahla ma z bričky, až som takmer spadla a vrhla sa na mňa. S nešťastným zakvivením ma stisla a rozplakala sa mi na pleci.

„Mami,“ šepala som a snažila som sa ju odtiahnuť.

„Tak som sa o teba bála, zlato. Och, si v poriadku! Tak sme sa báli,“ opakovala medzi vzlykmi.

„Mami, veď sa nič nestalo,“ šepkala som. Dobré, nebola som doma, ale to predsa hneď neznamenal, že som bola v smrteľnom nebezpečenstve.

„Nič mi nehrozilo.“

Čoskoro sa trochu spamätala, uvoľnila zovretie a spakruky si utierala oči. No vzápätí ku mne ráznymi krokmi pristúpil otec a bolo po úľave.

„To, čo si dnes urobila, ma veľmi sklamalo, Naira.“

Zmeravela som. Hlas mal tichý a chladný. Jeho tmavé oči, podobné Odenovým, na mňa nahnevane hľadeli a prísny výraz mu ešte zostril už aj tak tvrdé črty tváre.

„Nevieš si predstaviť, ako sme sa báli. Čo si si vôbec myslela?“

Otvorila som ústa, ale hneď som ich zas zavrela. Zvesila som hlavu.

„Je mi to ľúto. Veľmi.“ Hlas sa mi triasol. Naozaj mi to bolo ľúto. Všetci na mňa len ticho hľadeli, takmer sa ani nehýbali. Len mama si naďalej utierala oči vreckovkou a triasla sa, ako sa snažila ovládnuť. Oden ju teraz pevne stískal okolo pliec a čosi jej nečujne šepkal.

„Ak chcete, hnevajte sa na mňa. Chápem to,“ pokračovala som. „Ale, prosím, Betšorama z toho vynechajte,“ vravela som rýchlo, obrátiac pohľad na Betšorama, ktorý okamžite ustrnul vedľa bričky. Vyzeral, že sa s ňou snaží splynúť. Všetky oči sa teraz upreli na neho. „On za nič nemôže. Nevedel, že som sa mu ukryla v bričke a hneď, ako to bolo možné, vrátil sa so mnou.“

„S ním si to vybavím potom,“ chladne odvetil otec a krátko sa na neho pozrel.

„Vravím, že on s tým nič nemá!“ bránila som ho. Betšoram ma chytil zozadu za ramená.

„Nechaj to tak,“ zamrmlal.

Otec ma prebodol pohľadom a zastavil tak každý môj pokus o námietky.

„Choď do svojej izby, Naira,“ zavelil.

Otcov pohľad nepovoľoval, na čele i okolo úst sa mu vytvorili nahnevané vrásky. Odšuchtala som sa do domu, zavrela som sa do izby a sadla som si na posteľ. Bolo mi mizerne. Všetkých som sklamala, vystrašila, mamu som rozplakala, Betšorama som dostala do problémov. Tomu sa vraví úspešný deň. Bez pohnutia som sedela na kraji postele čakajúc, kedy niekto príde a povie mi môj ortieľ. Hodiny sa pomaly míňali, ale nikto nechodil. Naďalej som trépla pre Betšorama. Bola som hladná, ale hoci mi nikto neupalil trest, po celý čas som len nehybne vyčkávala na svojom mieste.

Stmievalo sa, zo strnulého sedenia ma bolelo celé telo. Ktosi takmer nečuj-ne zaklopal a cez poodchýlené dvere vošiel Jeow. Bez slova položil vedľa mňa na posteľ balík z trhu.

„Toto ti posielala Betšoram. Oden ti to odmietol zaniest, tak som prišiel ja,“ zašepkal a otočil sa na odchod.

„Je Betšoram v poriadku?“ vyhrkla som. Jeow zaváhal, potom sa obrátil. Opatrne zavrel dvere a prisadol si ku mne. Uprel na mňa svoje pokojné svetlohnedé oči, inak vždy trochu mdlé, ktoré však takto v prítomí izby pôsobili nezvyčajne hlboko.

„Je v poriadku, samozrejme. Otec sa na neho vôbec nehneval. Len chcel, aby si sa trochu potrápila.“ Od úľavy sa mi až zakrútila hlava. „Dúfam, že chápeš, že to, čo si urobila, bolo vážne nesprávne.“

Pohrabal sa vo vrecku a podal mi kúsok chleba.

„Nikomú nevrav, že som ti to dal, prosím ťa.“

„Je to až také zlé?“ zaúpela som.

„Veď vieš,“ vravel pomaly a začal sa pohrávať s okrajom prikrývky. „Rodičia sa išli zbláznit. V živote som ich nevidel takých vystrašených. Museli sme všetko nechať tak a ísť ťa hľadať.“ Na chvíľu sa odmlčal a potom si povzdychol. „Oden skoro uštvál Petha. Bol ako ...“ zamračil sa a pokrútil hlavou. „Vieš, aký je. Cíti sa za teba zodpovedný a myslím

si, že bol presvedčený, že je to jeho vina. To, že si zmizla.“

„Už nie som malé dieťa, Jeow ...“

Pokrčil plecami, akoby si to uvedomoval, ale vlastne to nič neznamenalo.

„Bol to jeho nápad, ísť tá hľadať do mesta.“

„Prepáčte,“ zamumlala som. „Nechcela som vás tak vystrašiť.“

„Hlavne, že si v poriadku. Ich to prejde. Ale už to nikdy nerob, dobre? Otec by to druhý raz asi nezvládol.“

Trochu neobratne ma objal a dotisol do postele, dokonca ma aj poprikrýval, čo sa na neho vôbec nepodobalo.

„Ani trochu si vás nezaslúžim,“ priznala som so slzami v očiach.

Jeow sa na mňa usmial a jeho oči príjemne ožili.

„Ale nehovor. Veď teba to prejde, keď ti zajtra otec naloží roboty až po uši. Dobrú noc,“ zaželel mi a potichu vyšiel z izby.

Dlho som nehybne ležala. Tu a tam bolo počuť tiché kroky a vŕzganie dosák, až zvuky v dome postupne utíchli. Medzitým sa už úplne zotmelo. Kúsok chleba, ktorý mi Jeow tajne doniesol, mi akurát rozdráždil žalúdok a od hladu ma začínalo bolieť brucho.

Teraz už určite všetci spia, môžem bezpečne vyjsť. Vykradla som sa z izby a bosá som po schodoch zamierila do kuchyne. Pred dverami som sa zarazila. Vychádzalo odtiaľ slabé svetlo. Nečujne som sa pritísila k stene vedľa dverí a nakukla som dnu. Za stolom pri malej sviečke sedeli rodičia. Otec si držal hlavu v dlaniach, mama sedela vystretá na stoličke vedľa neho. Profil jej tváre, osvetlený mihotavým zlatistým svetlom, pôsobil strnulo a azda aj odmietavo.

Mala by som sa vrátiť do izby, toto sa ma netyka ...

„Naira je ešte len dieťa,“ vzdychol otec do dlaní.

No, ak sa rozprávajú o mne ... Ostala som stáť prilepená k stene a nastražila som uši. Svetlo sviečky mi v tme chodby ešte stále tancovalo pred očami.

„Nie je dieťa, Tamieer, už dávno nie,“ namietol mamin trpezlivý, jemne tlmený hlas.

„Ale správa sa tak.“

„Ak áno, tak je to len naša chyba. Nikdy sme jej nedali príležitosť dospieť. Potrebuje trochu slobody.“

„Po tom, čo urobila dnes, jej chceš dávať slobodu?“ spýtal sa otec podráždene. Takmer som pred sebou videla jeho zamračenú tvár, ktorú možno práve zodvihol. „Nemá v sebe štipku zodpovednosti.“

„Nekonala by tak neuvážene, keby vedela, prečo je to také nebezpečné.“ Naklonila som sa bližšie a opäť som zažmúrila cez škáru vo dverách. Otec bez pohnutia a s pochybnosťami pozoroval mamu, ktorú teraz z môjho miesta temer nebolo vidieť. „Nemôžeme ju večne chrániť a nič jej nepovedať. A rovnako chlapcom. Všetci traja sú príliš dôležití na to, aby sme si mohli dovoliť tajiť im pravdu.“

„Chlapci vôbec nerobia také problémy.“

„Chlapci majú omnoho viac slobody a ty to dobre vieš. Aj keď ani ich tu nebudeme môcť večne strážiť. Oden sa mal už dávno oženiť. A Jeow? Ten má už na to tiež pomaly vek, veď bude mať dvadsať. Ešte aj oni ju tak veľmi chránia,“ dodala mama a hlas jej znežnel. „Je predsa v rovnakom nebezpečenstve ako chlapci, tak prečo ju tak sleduješ?“

Srdce mi divoko búšilo. Zatajila som dych, aby mi neušlo žiadne slovo.

„Poznáš dôvod. Keď sa narodila, mali sme na výber. Odmietli sme sa jej vzdať. Vybrali sme si druhú možnosť. Súhlasila si, že to takto bude lepšie.“

„Ale už s tým nesúhlasím. Ona nemôže trpieť za všetkých len preto, že je najmladšia,“ rozhorčovala sa mama a jej ruka sa mihla vzduchom. „Čo to nechápeš? Nevidíš, čo sa stalo dnes? Takto nám o chvíľu sama utečie.“

„Tak ju budeme ešte viac sledovať.“ Otcov hlas znel teraz neisto.

„Tamieer, predsa jej nemôžeme brániť žiť. Tak úporne sa snažíme ochrániť ju, až jej tým ubližujeme. Veď toto nie je život, aký sme jej chceli dať. Toto nie je život. Nikoho nepozná, nič nevidela, nič nezažila. Nepozná svet, tak ako sa má vedieť brániť pred jeho nástrahami? A čo myslíš, že sa stane, keď sa jedného dňa bude musieť postaviť na vlastné nohy? Zlyhá pri prvej prekážke.“

Otec čosi nezrozumiteľne zamrmlal.

„Alebo si myslíš, že bude žiť takto izolovaná večne?“ pokračovala mama. „Je to len otázka času, a nie dlhého. Nemôžeme ju chrániť pred jej vlastným osudom. Chlapci sú omnoho lepšie pripravení.“

„Bojuje rovnako dobre ako chlapci.“

„Ale prosím ťa,“ vyprskla a naklonila sa bližšie k otcovi. Dlhé pramene gaštanových vlasov jej celkom zakryli tvár. „Čo tam po tom, že sa vie zaháňať mečom? To predsa nestačí!“

„Stačí, aby prežila!“ otec buchol pästou do stola, až som sa trhla. Hrudou sa mi šírila nepríjemná ťažoba. „No ak ju pustíme, nech sa handrkuje s ľuďmi, začnú sa šíriť reči. To ju až tak miluješ, že jej pre trochu potešenia z nákupov priložíš nôž na krk?“

Strnulo som sa krčila pri dverách. Bola to opäť len ich poverčivosť? Nech hovorili o čomkoľvek, pred čím sa nás snažili ochrániť, neznelo to len ako akési náhodné zlo. Vyzeralo veľmi konkrétne. Akoby sa týkalo priamo nás. Striaslo ma. Prečo som len načúvala? O tomto som nemala vedieť.

„Rob, ako myslíš,“ prerušil ich mlčanie mamin chladný hlas. „Máš väčšie právo o tom rozhodnúť. Ale obávam sa, že ak v tomto budeme pokračovať, urobíme chybu, ak sa tak ešte nestalo. Deti by mali o všetkom vedieť. Skôr než bude neskoro.“

Opäť utíchli, tentoraz na dlhšie. Studená podlaha mi vháňala chlad do celého tela.

„Pod' ku mne, Karisa,“ zašepkal napokon otec.

Ticho narušilo len vŕzganie stoličky, keď sa z nej mama postavila a sadla si otcovi do náručia. Položila mu hlavu na plece a on ju objal. Usmiala som sa. Aj po rokoch vyzerali obaja zaľúbene.

„Nájdeme nejaké riešenie. Sľubujem. Všetko bude dobré,“ chlácholil ju.

„Bojím sa o ňu. Nechcem, aby trpela.“

„Veď ani ja nie ... Lúbim vás,“ zašepkal a zaboril si tvár do maminých dlhých vlasov. Nastalo ticho. Azda by som sa mala pomaly vytratiť.

Mama k otcovi zodvihla oči a pobožkala ho na pery. Rýchlo som sa otočila a po špičkách som sa vykradla preč. Ešte dlho som ležala

v posteli a nedokázala som v hlave utíšiť vír myšlienok.